

Fatah og Hamas om makta. Det er rett at Israel har gått til militært åtak (i liten skala) mot Gaza, men kor lenge skal eit land finne seg i raketttåtak mot si eiga sivilbefolkning? Ei veke? Ein månad? Eit år? To år? Sidan 2001 har palestinaarabiske terroristar skote Kassam-rakettar mot sivile busetnader i Israel. Etter at Israel trekte seg ut, vart desse åtaka intensivert. Landet var difor i sin fulle rett då det starta ein militær offensiv for å stanse raketttåtaka og frigje ein kidnappa israelsk soldat.

Israel eir ein apartheidstat, skriv Mads Gilbert (1). Gilbert veit sjølvsagt at Israel har fleire arabiske politiske parti, at domstolane der er fri for politisk innblanding, at ein arabar har fått landets fremste litterære pris, at menneskerettsorganisasjonane kan arbeide fritt, at vegskilta er på to språk (hebraisk og arabisk) og at hebraisktalande skulebarn vert oppmuntra til å lære seg arabisk. Kva er så Gilbert sin definisjon på ein apartheidstat? Tvert om er det islamsk handlemåte mot andre folkegrupper som er apartheid – ikkje det einaste demokratiet i regionen med religionsfridom, politisk fridom og næringsfridom for alle, noko du ikkje finn i islamske land.

Den politiske venstresida burde no etter kvart innsjå at dei fungerer som nyttige idiotar for krefter som har som mål å fjerne det demokratiet vi alle set pris på og ikkje minst dei sjølve er avhengige av. All ære til Mads Gilbert for den innsatsen han gjer for å hjelpe menneske som er livstruande skadde. Korleis harmonerer dette med den openlyse støtta han gjev Hamas, ein terrororganisasjon som berre har eitt mål: Drepe jødar og fjerne den jødiske staten?

Israel kjempar ikkje berre for eigen fridom og sjølvstende, men også for vår. Den muslimske fascismen har for lengst markert seg i fleire europeiske land med terroråtak av ulike slag. Fell Israel, mister Europa ein viktig alliert i krigen mot terror.

Gunnar Saunes
Ulsteinvik

Litteratur

1. Gilbert M. Sommerregn i Gaza. Tidsskr Nor Lægeforen 2006; 126: 2136–9.
2. Hamas spokesman engages in frank self-criticism. Ma'an News Agency 27.8.2006. <http://www.maannews.net/en/index.php?opr=ShowDetails&ID=14862> (7.9.2006).

M. Gilbert svarer:

Jeg er enig med Gunnar Saunes i at Hamas' politiske ledelse har et pragmatisk syn og viser vilje både til selvrefleksjon og politiske løsninger. «Fangedokumentet» eller «det nasjonale forsoningsdokumentet» fra juni (1) var et viktig skritt mot politiske løsninger mellom Fatah og Hamas, med klare signaler om å begrense den militære kampen til områdene okkupert i 1967 og med vilje til å søke politiske løsninger med

staten Israel. «Fangedokumentet» støttes av nær 80 % av palestinerne (2). Israel kunne møtt dette politiske utspillet med forhandlinger.

Selvsagt skal ingen stater akseptere raketangrep mot egen sivilbefolkning. Men det er Israel som systematisk, brutalt og hinsides alle proporsjoner har angrepet palestinsk (og libanesisk) sivilbefolkning gjennom de siste 40 år, til omfattende, dokumenterte protester fra et nesten samlet FN, alle de tunge menneskerettighetsorganisasjonene og krigsmotstanderne i Israel. I april/mai 2006 skjøt israelske styrker nær 4 000 artillerigranater inn i Gaza, mens palestinske motstandsstyrker skjøt 290 Quassam-raketter mot Israel. Sju israelere og 72 palestinere ble drept i denne perioden – ti palestinere for hver israeler, samme forholdstall som for libanesere under angrepene på Libanon.

Den omfattende bruken av klasebomber mot Libanon i krigens slutfase er også eksempel på Israels grufulle terrorangrep mot sivile. «Det vi gjorde var sinnssykt og uhyrlig (insane and monstrous), vi dekket hele byer med klasebomber,» sier en israelsk offiser som var sjef for en raketartillerienhet til avisen Haaretz, mens andre israelske soldater fra artillerienheter beskrev bruken av ulovlige fosforbomber (3). 1,2 millioner småbomber ble spredd over Libanon, en halv million av disse venter ueksplodert med dødelig virkning på sivile libanesere som vender tilbake til byer, landsbyer og dyrket mark som de skal leve av (3).

Apartheid betyr «atskilt utvikling». I dagens Israel lever jøder og ikke-jødiske innbyggere for en stor del atskilt. Dette henger sammen med at det ikke er lik rett til å eie jord og til å få dekket utgifter. Ikke-jøder har bare adgang til å eie land på ca. 5 % av Israels areal, og de har ikke tilgang til de halvstatlige midlene som finansierer jødiske byer og kommer fra internasjonale sionistorganisasjoner. Israelere kaller staten «etnokrati», i praksis et demokrati for jøder. Hovedargumentet mot å la palestinske flyktninger vende hjem, slik FN har slått fast at de har rett til, er at dette vil påvirke det demografiske forholdet og hindre Israel i å bli «en jødisk stat». En jødisk innvandrer får automatisk statsborgerskap, en palestinsk får det ikke. Brorparten av jorden i Israel (93 %) er gjennom lovgivning forbeholdt jødiske innbyggere (4). Flere israelske forfattere har skrevet utfyllende kritikk av nettopp apartheidstaten Israel (5). De forferdelige levevilkårene for palestinere i Gaza og på Vestbredden etter 40 års israelsk okkupasjon og vinstyre er kanskje den mest anskueliggjørende dokumentasjonen på staten Israels systematiske apartheidpolitikk. Det grenser til etnisk rensing.

Mads Gilbert
Tromsø

Litteratur

1. The full text of the National Conciliation Document of the Prisoners June 28, 2006. www.jmcc.org/documents/prisoners2.htm (18.9.2006).
2. Near East Consulting. www.neareastconsulting.com/surveys/security/p05/out_freq_a24.php (18.9.2006).
3. Rappaport M. IDF commander: We fired more than a million cluster bombs in Libanon. Haaretz 12.9.2006. www.haaretz.com/hasen/spages/761781.html (18.9.2006).
4. Elmer J. Apartheid Israel. www.zmag.org/content/showarticle.cfm?ItemID=6257 (18.9.2006).
5. Davis U. Israel: an apartheid state. London: Zed Books, 1989.

Blindgjenger i Gaza

Mads Gilbert har vært i Gaza i sommer og skriver om det i Tidsskriftet nr. 16/2006 (1). Han har hatt vanskelig for å sove. Krigen, lydene, bombene, døden har vært der hele tiden. Israelerne terroriserer, de skader og dreper, uansett alder og sivil status. Israelerne respekterer ikke folkeretten.

Jeg var i Israel i sommer. Med krigen, lydene, bombene og døden på nært hold. En og en halv million mennesker som levende bombemål i eget land. På flukt fra tusenvis av Katyusha-raketter, sendt ut for å terrorisere, skade og drepe, uansett alder og sivil status. Avfyrt i strid med folkeretten.

Mads Gilbert opererer, opplever og forklarer. Men forunderlig enøyd, forunderlig historieløst, retorisk oppskrudd. Med god grunn vil han si: Det han opplevde i Gaza, var så meget verre enn det jeg opplevde i Israel. Det er ikke proporsjonalt. Men når er det relevant? Er ikke kjernen i legegjerningen at det ikke er antallet, men Kierkegaards «Hiin Enkelte» som er vårt anliggende? Som leger summerer vi ikke og er ikke proporsjonale. Enhver lemlestelse og død er en for meget. Uansett side.

Men legen Gilbert går politikeren Gilberts ærend – selv beskrivelsene av nødoperasjonene har en politisk hensikt.

Også politikeren er enøyd: Han vil ikke se at vi ikke får fred i Midtøsten før *begge* parter stopper å bruke terrorens og krigens midler og begynner å snakke med hverandre igjen. Gilbert lærer ingen å snakke. Det kan være dyrt å gå i dialog. Men det er helt gratis og vil gi en stor gevinst for Hamas – og for palestinerne – å anerkjenne staten Israel og for staten Libanon å fjerne Hizbollah-militsen. Begge deler på folkerettens grunn.

Det er dyrt å fortsette å skape martyrer, slik Mads Gilbert gjør.

May B. Lund
Rikshospitalet-Radiumhospitalet

Litteratur

1. Gilbert M. Sommerregn i Gaza. Tidsskr Nor Lægeforen 2006; 16: 2136–9.